

zullen zeggen: de drommel, jongen! dat moet toch een mooie meid geweest zijn."

„Wees toch stil, kind!" riep Mientje onthutst. Zij was verbouwereerd door zoo vrijpostige woorden, des te treffender nu zij uit een zoo fijn en popperig mondje kwamen; zelve zou zij nooit zoo iets durven zeggen; dat krijgt men zoo, als men een paar jaar lang de Haagsche saletten bezoekt, van het een naar het ander. Blijleven zag intusschen, met een voorname minachting, de vrijage van Hofland aan; hij kon nooit dankbaar genoeg wezen dat hij vroeger zijne declaratie bijtijds had ingeslikt. Te Zoetermeer had hij een paar malen het huishouden van den schout bezocht, die gelukkig gehuwd heette, maar hij had hem dat geluk geen oogenblik misgund. De vrouw uitsluitend moeder en huishoudster; de onderwerpen, waarover man en vrouw het niet eens waren, met de regelmatigheid van eb en vloed in hunne gedachtenwisseling terugkeerend, zonder ooit der oplossing nader te komen; een tafel, vrij wat minder dan Blijleven in zijn ordinaris gewoon was. Bij de herinnering aan dat alles schudde Blijleven met een vies gezicht het hoofd en keek met een schuinen blik naar Mientje, zooals hij altijd deed wanneer hij aan de ingeslikte declaratie dacht. Toen zag hij eens in de zaal rond, of hij mevrouw Noordhuijs niet bespeurde; hij had haar bij het gaan naar de tentoonstelling ontmoet en ze had, naar haar gewoonte half en half, beloofd ook te zullen verschijnen. Hij vond haar een aardige vrouw en op den duur vrij wat gemakkelijker dan de huisvrouw van Mourand, die er knap genoeg uitzag maar aan wie men toch, bij voortgezette kennismaking, duidelijk kon bespeuren dat ze van geringe komaf was. En dan die sterke, bedwelmende parfumerielucht, die haar geheel doortrokken had en onder geen omstandigheid verliet, kon op den duur ook lastig wezen. Hij had er dikwijls hoofdpijn van.

Intusschen had de dokter het gezelschap verder geleid en doen stilstaan voor een tweetal landschappen, van Van Os en Pruis. Zijn vijf metgezellen gaven verre de voorkeur aan het eerste, een bruisende woudbeek, in woeste vaart door een boschrijke streek over afgebrokkelde rotsstukken kronkelend; rechts een kleine, door hout omgeven kapel; links een ongeregelde boomgroep en daartusschen een enkele neergevelde stam; een bergachtig verschiet begrensd het geheel. Dát was een echt poëtisch stuk! oordeelden allen; dát was een oord, waardig door het penseel eens kunstenaars weergegeven te worden! En geen hunner had een oog voor het ter zijde hangend doek, voorstellend een paar prozaïsche Hollandsche bleekerijen, met haar rechthoekig uitgespannen linnen, haar sloten en knotwilgen, links door de bijbehorende woningen, rechts door een eenvoudig, half in het geboomte verscholen landhuis begrensd, terwijl het effen verschiet een kleine Hollandsche stad te aanschouwen gaf. Maar de dokter wees er op, dat het tweede landschap vooral niet minder schilderachtig en poëtisch moest genoemd worden dan het eerste, door de groote rust en kalmte die van het eenvoudige bleekershuis uitgingen, naast den ijverigen arbeid, door de bewoners, over het bleekveld verspreid, onder de koesterende zon verricht. De knotwilgen terzijde, schijnbaar zoo minder aanzienlijk dan de forsche eiken en beuken op het andere doek, waren,